

Pyhitys ja armo Hepr. 12:12-17

12. **Oikaiskaa siis hervonneet kätenne ja halvaantuneet polvenne!**

13. Tehkää **polut suoriksi** jaloillenne, ettei ontuva jalka nyrjähtäisi vaan pikemminkin parantuisi.

14. Pyrkikää **rauhaan kaikkien kanssa ja pyhitykseen, sillä ilman sitä ei kukaan ole näkevä Herraa.**

15. Pitäkää huoli siitä, ettei kukaan jää **osattomaksi Jumalan armosta eikä mi-**

kään katkeruuden juuri pääse kasvamaan ja tekemään häiriötä ja **monet** sen vuoksi **saastu,**

16. ja ettei kukaan ole **haureellinen tai epäpyhä** niin kuin Eesau, joka yhdestä ateriasta myi esikoisuutensa.

17. Tehän tiedätte, että kun hän myöhemmin tahtoi periä siunauksen, hänet hylättiin, **eikä** hän saanut mahdollisuutta **muutokseen,** vaikka hän sitä kyynelin pyysi.

Olosuhteiden yläpuolelle

Uskonelämään kuuluu Jumalan antama kuritus. Se tapahtuu rakkaudesta hänen omiaan kohtaan, koska se tuottaa pyhitystä ja vanhurskauden ja rauhan hedelmää. Kurituksen saajille se voi olla kuitenkin kipeä kokemus. Sen alla uskovilla on aito kiusaus hervota ja heittää ”hansikkaat kehään”, lannistua niin perinpohjaisesti, ettei kilvoittelu, matkanteko Herran kanssa enää tunnu luonnistuvan ollenkaan. Kaikkein masentavimmalta kuritus tuntuu varmasti silloin, kun Jumala käyttää sen toteuttamiseen seurakunnan vainoojia.

Niinhän tapahtui itse asiassa Saulin (eli Paavalin) johtamassa vainossa. Seurakunta oli saanut Herralta maailmanlaajan lähetystehtävän, mutta se olikin juuttunut lähes pelkästään Jerusalemiin sekä ainoastaan juutalaisten evankeliointiin. Saulin vaino ajoi seurakunnan hajalle, pakenemaan pois Jerusalemistä. Se oli Herran kuritusta, jotta seurakunta ymmärtäisi laajan tehtävänsä. Seurakunta otti kurituksen vaarin ja alkoi hajaantuneena julistamaan sanaa laajasti ja lopulta myös ei-juutalaisten pakonoiden keskuuteen.

Kirjeen kirjoittaja korostaa sitä, että uskovalla seurakunnalla ei ole mitään syytä jäädä masennuksen ja lamaannuksen valtaan silloinkaan, kun sitä kohtaa vastustus ja vaino. Hengellinen elämä ei riipu olosuhteistamme. Niiden helpottuminen ei vie meitä välttämättä syvempään pyhitykseen ja suurempaan rauhaan ja Jumalan tahdon tekemiseen. Pikemminkin usein käy päin vastoin. Kun olosuhteet helpottavat, uskonelämäkin alkaa helposti väljähtyä. Uskovan varsinaiset olosuhteet eivät kuitenkaan ole se, mitä hänelle tapahtuu ulkoapäin, vaan se, että hän on kaiken aikaa Kristuksen ympäröimä. Siksi Herran antaman kurituksenkin keskellä tulee panostaa tasapainoisen hengellisen elämän kasvuun eli pyhitykseen. Siihen liittyen kirjoittaja varoittaa vaaroista, jotka uskovia ja seurakuntaa vaanivat.

Ylös ulos ja lenkille!

Oikaiskaa siis hervonneet kätenne ja halvaantuneet polvenne! Tehkää polut suoriksi jaloillenne, ettei ontuva jalka nyrjähtäisi vaan pikemminkin parantuisi. (12-13)

Joku voi ihmetellä, miten hervonneelle ja vieläpä halvaantuneelle voidaan antaa mahdollon käsky nousta ylös. Vastaus löytyy siitä, miten Jeesus käsitteli hänen eteensä kannettua halvaantunutta miestä:

"Mutta tietääksenne, että Ihmisen Pojalla on valta maan päällä antaa syntejä anteeksi" - hän puhui nyt halvaantuneelle - "minä sanon sinulle: nouse, ota vuoteesi ja mene kotiisi." Mies nousi heti, otti vuoteensa ja meni ulos kaikkien nähden. (Mark. 2:10-10)

Jumalan sana tarjoaa voiman, kun sen lupauksiin tartutaan ja ollaan kuuliaisia sen kehoituksille. Kuitenkin sitä ennen meidän tulee aina varmistautua siitä, että olemme tunnustaneet Herralla syntimme ja saaneet ne anteeksi hänen Golgatalla vuodattamansa sovintoveren tähden. Juuri silloin kun teemme mahdollottoman eli nostamme hervonneen kätemme ja otamme halvaantuneilla polvillamme askeleet, Herra antaa parantavan ja virvoittavan voimansa ja uuden rohkeuden vaeltaa eteenpäin. Uskon yhteys Herraan, kärsivällisyys ja pyhä rohkeus ja päättäväisyys saavat meidät kulkemaan tasaisemmin, pysymään suoralla polulla, estämään horjumasta ja eksymästä. Ratkaisevaa vaelluksessamme on se, että kiinnitämme katseemme Jeesukseen, ristillä kärsineeseen, ylösnousseeseen ja nyt Isän kirkkaudessa istuvaan kirkastettuun Herraamme. Silloin matka etenee suoraan kohti päämääräämme.

Samalla meidän on tärkeää tiedostaa, että kilvoittelumme ei ole yksilölaji vaan joukkuekilpailu. Meille ei riitä oma perille pääsy, vaan meidän tulee huolehtia koko porukan perille pääsystä toinen toistamme rohkaisten.

Rauhan tekijät

Pyrkikää rauhaan kaikkien kanssa.... (14)

Jeesus sanoi: *Autuaita ovat rauhantekijät, sillä heitä kutsutaan Jumalan lapsiksi.* (Matt. 5:9) Ainoa tapa, jolla pysyvä rauha ihmisten välille voidaan saada, on rauhan evankeliumin julistaminen. Sana Jeesuksen rististä ja ylösnousemuksesta avaa synneissään rauhattomana ja kaikenlaisten pelkojen ja levottomuuden alla vaeltavalle ihmiselle rauhan Jumalan kanssa. Hän vapautuu syyllisyydestä, kuoleman ja tuomion pelosta saadessaan syntinsä anteeksi. Sen seurauksena hän kykenee myös rakentamaan rauhaa toisten ihmisten kanssa, sillä siinäkin tarvitaan paljon anteeksiantamusta. Vain Herran armahtama kykenee sydäimestään antamaan muille anteeksi.

Paavali on realistinen siinä suhteessa, että kaikkien ihmisten kanssa rauhaa ei välttämättä saada syntymään: *Jos on mahdollista ja jos se teistä riippuu, eläkää rauhassa kaikkien ihmisten kanssa.* (Room. 12:18) Toinen osapuoli ei aina suostu kohtaamaan asioissa totuutta, sillä ilman totuuteen suostumista ei aitoa anteeksiantokaan toimia eikä rauhaa synny. Luopumalla totuudesta voidaan kyllä tulla toimeen kaikkien kanssa, mutta samalla menetämme totuuden tuoman vapauden ja joudumme ihmisten orjiksi.

Uskovan velvollisuus on, jopa kärsimysten keskellä tavoitella rauhaa kaikkien ihmisten kanssa, niidenkin kanssa, jotka saattavat aiheuttaa heidän kärsimyksiään ja jopa vainoavat heitä. Vaatimus kuulostaa kovalta, mutta siihen Kristus on kutsunut kansaansa. Kärsimykset helposti katkeroittavat, mutta Jumalan armon avulla hänen lastensa tulee silti tavoitella rauhaa kaikkien ihmisten kanssa.

Rauha ja pyhyys liittyvät toisiinsa, ei voi olla todellista rauhaa ilman pyhyyttä. Ihmiset kykenevät toki esiintymään ammatillisen varovasti, hienotunteisesti. He voivat

osoittaa kärsivällisyyttä sekä ystävällisyyttä ja hyväntahtoisuutta, mutta todellista kristillistä rauhanhalua ei löydy erillään pyhyydestä.

Pyhitys

...ja pyhitykseen, sillä ilman sitä ei kukaan ole näkevä Herraa. (14)

Pyhitys on kasvua Herran tuntemisessa. Hänen kirkkaudessaan näemme syntimme entistäkin syvemmin ja entistäkin kauheampina, mutta katsellessamme ristillä meidät sovittaneen Herran armokasvoja ihmetyksemme hänen käsittämättömän suuresta rakkaudesta synnyttää meissä halun elää kokonaisemmin ja uskollisemmin Herran hyvän tahdon mukaan. Pyhitystä ja sen vaikutusta pelastusvarmuutemme syvenemiseen kuvaa Pietari näin:

Hänen jumalallinen voimansa on lahjoittanut meille hänen tuntemisensa kautta kaiken, mitä tarvitaan elämään ja jumalanpelkoon. Hän on kutsunut meidät omalla kirkkaudellaan ja voimallaan ja niiden kautta lahjoittanut meille kallisarvoiset ja mitä suurimmat lupaukset, että te niiden avulla tulisitte osallisiksi jumalallisesta luonnosta ja pääsisitte pakoon turmelusta, joka maailmassa himojen tähden vallitsee. Pyrkikää juuri siitä syystä innokkaasti osoittamaan uskossanne hyveitä, hyveissä ymmärrystä, ymmärryksessä itsehillintää, itsehillinnässä kärsivällisyyttä, kärsivällisyydessä jumalanpelkoa, jumalanpelossa veljesrakkautta ja veljesrakkaudessa rakkautta kaikkea kohtaan. Jos teillä on nämä ja ne yhä enentyvät, ne eivät anna teidän olla toimettomia eivätkä hedelmättömiä Herramme Jeesuksen Kristuksen tuntemisessa ... Pyrkikää sen tähden, veljet, yhä innokkaammin tekemään kutsumisenne ja valintanne lujaksi. Jos näin teette, ette koskaan lankea (pois uskosta), ja niin teille runsaskätisesti tarjotaan pääsy meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen iankaikkiseen valtakuntaan. (2. Piet. 1:3-8,10-11)

Pyhityksen voimanlähde on Jumalan sanan lupaukset. Niiden kautta Jumalan voima Pyhässä Hengessä pääsee vaikuttamaan synnin kuolettamista ja myönteisiä hyveitä Hengen hedelminä. Peruslupaus, mihin uskova pyhityksessä aina tarttuu ja palaa, on se, ettei ole mitään kadotustuomiota niille, jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa. (Room. 8:1)

Pelastusvarmuus ja pyhitys

Uskova ei rakenna pelastusvarmuuttaan sen muutoksen varaan, jonka Pyhä Henki hänessä vaikuttaa, koska hänessä aina kuolemaan asti asuu edelleen myös syntinen liha. Pelastus lepää sen täydellisen ja kertakaikkisen vanhurskauttamisen varassa, joka Golgatan uhrissa meille annettiin. Siksi hän joutuu päivittäin tunnustamaan syntinsä ja pyytämään niitä anteeksi. Tarvitsemme jatkuvaa uutta puhdistusta ja uutta armoa.

Heprealaiskirje kuvaa vanhurskauttamista, Kristuksen pyhyiden meille lukemista ja sitä seuraavaa pyhitystä seuraavasti: *Hän (Jeesus) on yhdellä ainoalla uhrilla tehnyt pysyvästi täydelliseksi ne, jotka pyhitetään. (Hepr. 10:14)*

Olemme Kristuksessa jo täydelliset, koska Jumala lukee meille hänen täydellisen vanhurskautensa ja pyhyytensä, mutta pyhityksessä Pyhä Henki vaikuttaa elämän vanhurskautta eli Jumalan tahdon mukaista vaellusta ja rakkauden, ilon, rauhan ja

kärsivällisyyden hedelmää. Ilmaisuun ”täydelliset pyhitetään” ei siksi sisälly mitään ristiriitaa.

Harhat

Pyhitysopetuksessa uskovien kesken esiintyy aika paljon sekaannusta. Seurakunnissa esiintyy harhoja, jotka ovat yleisiä ja joihin meillä kaikilla on kiusaus sortua. Yksi on niin sanottu ”antinomistinen” harha. Se opettaa, ettei Jumalan lailla ja sen mukaan vaeltamisella ole uskovaan nähden mitään merkitystä. Olemme kaikki armosta pelastettuja eikä vaelluksellamme ole oikeastaan mitään merkitystä pelastuksemme kannalta. Nyt kuitenkin meille sanotaan: *Ilman sitä ei kukaan ole näkevä Herra.*

Perustellusti Jaakob toteaa, että usko ilman tekoja on kuollut. Pelkkä pääntieto uskon opista ja kuvitelma siitä, että se on pelastavaa uskoa, ei riitä. Pelastuakseen ihmisen on synnyttävä uudesti vedestä (kaste) ja Pyhästä Hengestä (elävä uskon yhteys Kristuksen kautta Isään). Vaikka pelastusvarmuus lepää kokonaan vanhurskauttamisemme varassa, usko, joka ei vaikuta pyhitystä on kuollut eikä pelasta kehtään. Aivouskoinen ei saa nähdä Kristuksen kirkastettuja armokasvoja, pelkän Jumalan tuomitsevan pyhyiden viimeisellä tuomiolla.

Toinen tyypillinen harhaoppi on sellainen, jossa väitetään, että ihminen voi jo täällä ajassa päästä täydelliseksi ja synnittömäksi vaelluksessaankin. Joskus opetetaan niin, että uskoon tullut kristitty tarvitsee erityisen pyhityskokemuksen, jossa Pyhä Henki nostaa hänet aivan uudelle pyhityksen tasolle. Sen kokeneet voivat sitten päästä synnittömiksi. Näin opettavilla on usein kiusaus mitata pyhitystä vain teko-syntien tasolla ja sivuuttaa ajatusten ja mielialojen synnit, joista väärät teot ja laiminlyönnit kumpuavat.

Kolmas harha on legalistinen eli lainomainen käsitys uskon vaelluksesta. Siinä pyritään elämään Jumalan tahdon mukaisesti mutta oman voiman varassa. Silloin on erityisen suuri vaara keskittyä pelkästään tekojen tasolle. Ulkoisessa käytöksessä kovalla itsekurilla ja harjoituksella saatetaankin päästä tasolle, jota toiset ihmiset saattavat arvostaa korkealle niin kuin Jeesuksen ajan fariseukset. Sellaisella ihmisellä on vaara rakentaa pelastuksensa omiin saavutuksiinsa ja omaan vanhurskautteensa, jotka ovat kuitenkin Jumalan silmissä kuin saastainen vaate.

Aito Pyhän Hengen synnyttämä pyhitys on Jumalan työtä. Jumala vaikuttaa sen siten, että kiinnitämme katseemme Kristukseen. Kirjeen lopussa kirjoittaja rukoilee sitä vastaanottajille. Meikin saamme rukoilla toisillemme Herran työn vahvistumista heissä:

Rauhan Jumala, joka on nostanut kuolleista meidän Herramme Jeesuksen, hänet, joka iankaikkisen liiton veren perusteella on se suuri lampaiden paimen, tehköön teidät kykeneviksi kaikkeen hyvään toteuttaaksenne hänen tahtonsa. Hän vaikuttakoon teissä sen, mikä on hänelle mieluista, Jeesuksen Kristuksen kautta. Hänelle kunnia aina ja iankaikkisesti. Aamen. (13:20-21)

Pelastuksessa kaikki on Herran työtä, hänen vaikuttamaansa. Siksi voimme olla turvallisin mielin vaikka pyhityksemme on täällä ajassa yhä vajaata ja synti langettaa meitä usein synteihin.

Armoa myös langenneille

Pitäkää huoli siitä, ettei kukaan jää osattomaksi Jumalan armosta eikä mikään katkeruuden juuri pääse kasvamaan ja tekemään häiriötä ja monet sen vuoksi saastu,...(15)

Yksi pahimmista asioista, mitä seurakuntayhteydessä voi tapahtua on se, että jotakuta uskovaa syrjitään armovälineiden käytössä. Hänelle ei jaeta Jumalan armon sanaa, häntä ei päästetä Herran pyhälle ehtoolliselle. Häntä syrjitään avustusten jakamisessa tai hänet jätetään yksin, uskovien yhteyden ulkopuolelle. Näin hän jää seurakunnassa vaille Jumalan armoa, jota jaetaan evankeliumin sanassa ja rakkauten palvelussa. Juuri sellaiselle ihmiselle saattaa syntyä kateutta ja katkeruutta, jotka sitten voivat myrkyttää koko seurakunnan ilmapiirin.

Silloinkin kun kirkkokurin vuoksi joltakulta pidätetään ehtoollinen tai jopa erotetaan vähäksi aikaa seurakunnasta, on tavattoman tärkeää, että Jumalan kansan keskuudessa ketään ei syrjitä vaan jokaiselle tarjotaan sama armo. Usein näyttää siltä, että maailmasta uskoon tulleiden pelastuksesta iloitaan ja siitä kiitetään Jumalaa, mutta jos joku uskonveli tai sisar lankeaa syvälle, mutta sitten nöyrytyy parannukseen, voi ollakin niin, että hänelle seurakunta ei osoitakaan anteeksiantavaa mieltä vaan katselee häntä nurjasti. Silloin hänellä on suuri vaara sortua mutta tällä kertaa katkeruuden syntiin.

Vapaaksi katkeruudesta

Katkeruus on merkillinen suurennuslasi. Se moninkertaistaa kaiken sen pahan, jota olemme saaneet osaksemme toisilta ihmisiltä, olosuhteilta ja niin kuin moni luulee Jumalalta. Toisaalta se ei päästä pienintäkään muilta tulevaa hyvyyden osoitusta lävitseen. Se tekee ihmisen kykenemättömäksi näkemään todellisuutta oikein. Se ajaa ihmisen puhumaan pahaa katkeruuden kohteista mutta myös samalla hänet itsensä yksinäisyyteen, koska muut eivät kauan jaksa hänen katkeria puheitaan kuunnella. Katkeruus on myöskin kuin lumipallo, jota vieritetään suojalumessa. Se kasvaa ja laajenee kuin syöpä yhä useampaan suuntaan ja löytää aina uusia katkeruuden aiheita. Katkera ihminen myrkyttää ympäristöään. Katkeruus vie ilon ja johtaa usein masennukseen. Jos sen annetaan kasvaa, ihminen voi lopulta joutua epätoivoon ja jopa epätoivoisiin tekoihin tai rikoksiin. Usein katkeruuden kaksosena on kateus, joka on myös kauhea voima, joka voi johtaa murhaan niin kuin Kainin elämässä, kun hän kadehti veljeään.

Yksi Saatanan tehokkaimmista valeista kuuluu: ”Sille ihmiselle en ikinä kykene antamaan anteeksi.” Sille, joka on aidosti nähnyt omien syntiensä suuruuden ja Golgatan sovintoveressä saanut kadottavat syntinsä anteeksi, on Jumalan armosta mahdollista antaa rikkoneelle veljelle tai sisarelle anteeksi. Se voi tosin olla pitkä ja vaikea prosessi, mutta Kristuksessa se on mahdollista. Jos pimeyden valheen uskoo, niin uskova voi jäädä katkeruutensa vangiksi.

Katkeruus on olemukseltaan epäuskon syntiä ja siksi sitä ei voi saada anteeksi niin kaunan kuin syyttää muita eikä suostu myöntämään totuutta itsestään. Matteuksen 18. luku osoittaa, että Jumalan silmissä katkeruuden synti on noin 600 000 kertaa suurempi synti kuin se synti, jonka uhriksi katkera ihminen on ehkä hyvinkin aidosti joutunut. Niin kauna kuin uskova ei tunnusta katkeruuttaan synniksi vaan syyttää vain toisia, hän torjuu totuuden itsestään ja kieltäytyy tekemästä parannusta. Juuri

sehän on epäuskon olemus, että torjumme Jumalan totuuden itsestämme ja hylkäämme samalla armon, joka on jokaiselle nöyryvälle ihmiselle tarjolla Jeesuksen Golgatan uhrissa.

Tie vapauteen

Kun tunnustamme totuuden omasta hirveästä syntisyydestämme ja kammottavasta katkeruudestamme ja pyydämme apua Jeesukselta, Herra Jeesus tulee luoksemme. Hän vakuuttaa, että hän maksoi meidän käsittämättömän suuren velkamme Golgatan tuskillaan. Nöyryttyämme tunnustamaan katkeruuden omaksi synniksemme, Herra alkaa sydämemme sisältä käsin hoitaa suhteitamme lähimmäisiimme.

Kun Vapahtajan anteeksiantamuksensa valossa näemme saamamme armon suuruuden, hän antaa meille halun antaa anteeksi lähimmällemme. Hän käy sydämesämme kertomaan meille, kuinka paljon hän myös tuota meitä vastaan rikkonutta lähimmäistäsi rakastaa. Hän avaa silmämme näkemään todellisuuden oikein. Alamme rukoilla siunausta sille, jota ennen kirosimme. Hän auttaa meitä tekemään päätöksen antaa anteeksi. Anteeksiantamushan on päätös siitä, että meidän välillämme olleet asiat eivät saa nousta enää yhteytemme esteeksi. Hän auttaa puhumaan ja osoittamaan rakkautta meitä vastaan rikkonutta kohtaan. Hän auttaa meidät takaisin yhteyteen sen ihmisen kanssa, josta katkeruus ja synty erotti meidät.

Joka kerta kun katkeruus nostaa jälleen päätään, saamme aloittaa alusta. Pyydämme Herralta ensin anteeksi koko oman anteeksiantamattoman mielen syntimme. Rukoilemme sitten siunausta ja hyviä lahjoja lähimmällemme, puhumme hänestä, mutta vain hyvää. Otamme uudestaan yhteyttä häneen. Osoitamme hänelle rakkautta. Teemme niin vastoin meissä asuvia kielteisiä tunteitamme.

Voi olla, että lähimmäisemme ei ole ollenkaan valmis antamaan meille anteeksi, mutta nyt ei olekaan siitä kysymys, vaan siitä, että me annamme hänelle anteeksi ja pyydämme myös omia vääryksiäsi anteeksi. Vaikka hän ei antaisikaan anteeksi, me tiedämme, että Herra on antanut meille anteeksi ja vapaudumme siitä kietovasta köydestä, jolla Saatana yrittää sitoa meidät katkeruudella tuohon toiseen ihmiseen. Saamme vapauden.

Kun tarpeeksi monta kertaa kierrämme tätä oman katkeruutemme anteeksi pyytämisen, sen anteeksi omistamisen, ja toiselle rakkauden osoittamisen kehää, saamme eräänä päivänä huomata, että katkeruutemme on kadonnut. Olemme ehkä saaneet myös takaisin entisen ystävämme. Meidän ei tarvitse enää juosta pakoan, ei katkoa ihmissuhteita. Saamme Kristuksen armahtamana kokea yhteyttä.

Pitkä prosessi

Voi olla, että taistelussamme katkeruudesta vapautuaksemme kuluu paljonkin aikaa. Muistan, miten lähetystyössä kesti viisi vuotta puolessa vuodessa kehittyneen katkeruuden käsittelyyn. Mutta lopulta Herran työssä toisiinsa katkeroituneet lähettiverit saivat taas armon ottaa toisiaan hartioista kiinni ja lausua: "Rakas, veli Herrassa!" Ei tarvinnut näytellä hurskaampaa kuin oli, koska totuus puolin ja toisin nähtiin ja tunnustettiin. Mutta ei tarvinnut myöskään loputtomasti tuijottaa toisen virheitä ja puutteita, kun sai katsella siihen Herraan, joka rakastaa veljeäni samalla Golgatan verisellä armollaan kuin minuakin.

Näin pitkällisen ja ajoittain uuvuttavan taistelun suurena siunauksena oli nähdä kuinka käsittämättömän suuri on Jumalan rakkaus Kristuksessa Jeesuksessa. Vaikka toistamiseen sama katkeruus nosti päätään, sain aina uuden armon sen oikeaan käsittelemiseen. Näin katkeruutensa kamppailevaa uskovaa Herra pääsee kasvattamaan nöyryyteen ja voi näitä myös käyttää toisten auttamiseen.

Maailmallinen mieli

*...ja ettei kukaan ole haureellinen tai epäpyhä niin kuin Eesau, joka yhdestä aterias-
ta myi esikoisuutensa. Tehän tiedätte, että kun hän myöhemmin tahtoi periä siu-
nauksen, hänet hylättiin, eikä hän saanut mahdollisuutta muutokseen, vaikka hän
sitä kyynelin pyysi. (16-17)*

Mieli murheellisena Paavali joutui kirjoittamaan entisestä läheisestä työtoveristaan: *Deemas on tähän nykyiseen maailmaan rakastuneena jättänyt minut ja mennyt Tes-
salonikaan.* (2. Tim. 4:10) Maailmanrakkaus on salakavala synti, joka on turmellut monen uskon. Usein se lähtee liikkeelle siitä, että uskovalle tarjoutuu hyvä tilaisuus menestyä ajallisessa työssään ja saada arvostusta myös ei-uskovien keskuudessa. Uskova voi ihastua saamaansa menestykseen niin paljon, että jättää uskonelämän hoitamisen tärkeämpänä pitämiensä kiireitten vuoksi. Pikku hiljaa seurakuntayhteys hiipuu ja maallisista tulee hänelle jälleen epäjumala. Vähä vähältä myös seksuaali-
set kiusaukset kasvavat, kun niitä vastustava armon voima on hiipunut ja aletaan sopeutumaan maailman vapaana pitämään elämäntyylisiin, joka on himojen orjuutta.

Eesau oli varoittava esimerkki. Hänen kohdallaan maailman rakkaus alkoi tosin ensin seksuaalisella tasolla, kun hän nai kaksi eriuskoista naista. Lopulta hän piti hengellistä aarrettaan esikoisena niin halpana, että myi sen veljelleen Jaakobille keittolautasesta. Esikoisoikeus vanhimpana poikana olisi merkinnyt oikeutta olla profeetta, pappi ja kuningas perheessään.

Maailman rakkaus ei lopulta anna sitä, mitä se lupaa. Eesau menetti sen mukana mahdollisuuden palvella Messiaan kantaisänä, vaikka hän kyynelin sitä pyysi. Moni maailman teille sortunut uskova voi joutua kokemaan samaa. Hän saattaa kyllä parannuksessa palata takaisin Jumalan armon yhteyteen, mutta menetettyä tärkeää tehtävää Jumalan valtakunnan työssä hän ei välttämättä koskaan saa takaisin. Meidän on pidettävä tiukasti kiinni Jumalan totuuden ja armon sanasta, ettemme joutuisi Demaksen tai Eesaun tielle:

*Ne taas, jotka tahtovat rikastua, lankeavat kiusaukseen, ansaan ja moniin mielettö-
miin ja vahingollisiin himoihin, jotka syöksevät ihmiset turmioon ja kadotukseen. Ra-
hanhimo on kaiken pahan juuri. Rahaa tavoitellessaan monet ovat eksyneet pois
uskosta ja lävistäneet itsensä monella tuskalla. (1.Tim. 6:9-10)*

Vaikka Eesau menetti mahdollisuutensa palvella Jumalaa, vaikka hän kateudessa vihasi veljeään Jaakobia ja olisi ollut valmis tappamaan hänet, Jumala ei pelastusta häneltä kuitenkaan kieltänyt. Jumala puhutteli Eesauta ja hän ja Jaakob tekivät lopulta sovinnon. Yhdessä he myös hautasivat isänsä lisäksi. Vaikka maailman teille eksynyt Herran oma ei pelastusta menettäisikään ja saisi parannuksessa palata Isän luo kuin tuhlaajapoika konsanaan, monet tuskat hän välttäisi pysymällä tiukasti Herran tiellä.

Kiusaus maailman rakkauteen on niin salakavala, että Paavali muistuttaa:
Joka siis luulee seisovansa, katsokoon, ettei kaadu. Teitä ei ole kohdannut muu kuin inhimillinen kiusaus. Jumala on uskollinen. Hän ei salli teitä kiusattavan enempää kuin kestätte, vaan salliessaan kiusauksen hän valmistaa myös pääsyn siitä, niin että voitte sen keittää. (1. Kor. 10:12-13)

Keiko Uedan tie vapaaksi katkeruudesta - Pastori Ei'ichi Itoon kertomana

Keiko Ueda kasvoi Kiotossa. Hänen ollessaan lukion kolmasluokkalainen, vähän ennen toisen maailmansodan loppua, hänen isänsä sairastui ja kuoli varsin nuorena. Hänen isänsä oli työskennellyt eräässä kutomotehtaassa tehtaan johtajana ja oli ollut varsin varakas. Keikon vanhemmilla oli vain kaksi lasta, Keiko ja hänen nuorempi sisarensa.

Sodan jälkeisenä köyhänä aikana kahden perheen lähisukulaisen, joiden olisi olettanut auttavan miehensä menettänyttä leskeä ja kahta nuorta tytärtä, onnistuikin saamaan haltuunsa isän omaisuus ja äiti ja tyttäret jäivät puille paljaille. Surun lisäksi he joutuivat taloudelliseen ahdinkoon. Äiti joutui menemään töihin ja tyttäret annettiin kahteen eri sukulaistaloon elätettäväksi. Keiko Ueda joutui isänsä nuoremman veljen hoitoon. Tämä asui Tokushiman läänissä Yoshinon kauppalassa Yoshinogawa-virran pohjoispuolella. Setänsä luona Keiko Uedan oli mentävä töihin ja ansaittava oma elantonsa.

Keiko katkeroitui kohtalosta, johon isän kuolema ja kylmien sukulaisten juonet olivat hänet saattaneet. Hänessä kasvoi voimakas halu kostaa noille väärin tekijöille. Juuri päättyneen sodan jälkeen kommunismi levisi laajalle japanilaiseen yhteiskuntaan. Niinpä Keiko liittyi kommunistipuolueeseen voidakseen taistella kokemaansa vääryyttä vastaan. Hän toimi erittäin aktiivisesti puolueen nuorisjärjestössä. Mutta hänen vihansa vain yltyi.

Puolueen nuorisjärjestössä hän tapasi nuoren miehen ja meni avoliittoon hänen kanssaan. Mutta mies hylkäsi hänet. Hänet petettiin jälleen. Hänen katkeruutensa ja vihansa sen kun yltyi eikä hän löytänyt sisäistä lepoa mistään. Lopulta hän väsyi niin ruumiin kuin sielunkin puolesta.

Keikon työpaikassa oli Shizuko Nanigashi niminen nainen, joka oli noin kolme kertaa käynyt Kamojiman kirkossa ja kokenut siinä vallitsevan ilmapiiirin hyväksi. Niinpä hän kutsui myös Keikon mukaansa kirkkoon. Keiko alkoi käydä seurakunnassa joka viikko. Hänen setänsä kodista kirkolle oli matkaa kuusi kilometriä, mutta matkalla oli ylitettävä myös Yoshinogawajoki jokiveneellä, koska silloin vielä ei ollut siltaa joen yli sillä alueella. Erittäin innokkaasti hän tuli polkupyörällä ei vain sunnuntai aamuna vaan myös iltakirkkoon ja keskiviikkoillan raamattu- ja rukouspiiriin.

Noihin aikoihin aloitimme pitää viitenä aamuna viikossa klo 5 aamurukouspiiriä. Maanantaita lukuun ottamatta pidämme niitä edelleen. Pian Keiko Ueda alkoi käydä myös joka aamu näissä rukouskokouksissa. Kysyin sitten Keikolta, missä hänen kotinsa sijaitsee ja miten hän kirkolle tulee. Hänen vastauksensa kosketti minua syvästi.

Kirkossa käydessään Keikolle valkeni Jeesuksen ristin sovitustyön merkitys. Viha ei auta ihmistä. Ihminen ei pelastu, ellei hän pääse osalliseksi rakkaudesta, joka voittaa vihan. Vain niin voisi löytyä todellinen onni. Tämä alle 20 -vuotias neito tajusi, että taistelemalla, poliittisella toiminnalla ja vihaamalla hän ei kykenisi löytämään onnea. Jeesus Kristus lyötiin ristille, jotta yksikään häneen uskova ei hukkuisi. Hän ei huutanut ristiltä naulitsijoilleen kostoa vaan: ”Isä anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä mitä tekevät.” Kun Keiko sai tutustua tällaiseen Vapahtajaan, hän tajusi, ettei viha sukulaisia ja hänet pettänyttä miestä kohtaan voisi häntä auttaa. Hän päätti antaa uskossa itsensä Jeesukselle, Vapahtajalleen. Sitten hän sai kasteen.

Hänestä tuli vasta alkaneen Kamojiman seurakunnan nuorten piirin vastuunkantaja. Hän palveli todella hyvin tässä tehtävässä. Hän osasi kirjoittaa käsin erittäin kauniisti. Siihen aikaan ei ollut käytettävissä monistuskoneita. Viikkotiedotteet kirjoitettiin vahakselle, jonka yli sitten muste levitettiin telalla ja näin kirjoitus siirtyi alla olevalle paperille. Jokainen paperi kopioitiin näin yksitellen. Neljän vuoden ajan Keiko huolehti viikkotiedotteen käsikirjoituksesta ja monistamisesta. Hän tuli joko perjantai tai lauantai iltana töiden jälkeen ja monisti ensin 100, sitten seurakunnan kasvaessa 200 ja 300 viikkotiedotetta. Koko seurakunta olimme hänelle hyvin kiittolisia. (1955)

Entä sinä?

Oletko sinä päässyt vapaaksi katkeruuden synnistä? Entä kiusaako sinua ajatus menestymisestä tässä maailmassa? Jokainen uskova joutuu taistelemaan näidenkin syntien ja kiusausten kanssa, mutta Herran omalla on pakopaikka. Saamme juosta Herran luokse ja kätkeytyä hänen armonsa alle syntiä vastaan. Herra antaa omilleen Pyhässä Hengessä uuden voiman taistella syntiä vastaan ja vaeltaa Jumalan tahdon tietä. Sitä varten Herra kutsuu omiaan valvomaan. Meidän tulee pitää katseemme tiukasti kiinni Jeesuksessa Kristuksessa, ajatella häntä ja seurata häntä.

Ellet vielä tunne Jeesusta, hän kutsuu sinua luokseen. Hän ei lupaa sinulle helppoa tietä eikä menestystä tässä ajassa, mutta hän lupaa synnit tunnustaen luokseen tulevalle ja armoa anovalle oman rauhansa, Pyhän Hengen pyhittävän voiman, tehtävän ja huolenpidon tässä ajassa ja ikuisen perinnön kirkkaudessa. Käänny hänen puoleensa rukouksin!